Grondwettelijk Hof

Arrest nr. 128/2026
van 12 november 2026
Rolnummer : 8515

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 39, tweede lid, 1° en 2°, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag », gesteld door de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, de rechters Thierry Giet, Michel Pâques, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt, Kattrin Jadin, Magali Plovie en Frank Fleerackers, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus rechter Danny Pieters, bijgestaan door griffier Nicolas Dupont, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij vonnis van 15 juli 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 25 juli 2025, heeft de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1° Schendt artikel 39, tweede lid, 1° en 2° van de ordonnantie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag, artikel 23 van de Grondwet, in zoverre het niet in een overgangsmaatregel voorziet voor de bijslagtrekkenden en de rechtgevende kinderen die op 31 december 2019 niet in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn gedomicilieerd, maar die ook de handhaving van het krachtens de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939 verschuldigde bedrag genieten, en die, na 31 december 2019, naar het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest verhuizen ?

2° Schendt artikel 39, tweede lid, 1° en 2° van de ordonnantie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het een verschil in behandeling invoert tussen :

- enerzijds de kinderen die op 31 december 2019 in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn gedomicilieerd en die recht geven op kinderbijslag voor de maand december 2019 onder de bij de algemene kinderbijslagwet bepaalde voorwaarden;

- anderzijds de kinderen die op 31 december 2019 niet in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn gedomicilieerd, maar die ook de handhaving van het krachtens de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939 verschuldigde bedrag genieten, en die na 31 december 2019 naar het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest verhuizen,

waarbij enkel de eerste categorie de overgangsregeling geniet die haar toelaat het krachtens de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939 verschuldigde bedrag te blijven ontvangen ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Anne Zimmermann, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Jean-François Neven, advocaat bij de balie te Brussel;

- het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Michel Kaiser, mr. Marc Verdussen en mr. Cécile Jadot, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 15 juli 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Kattrin Jadin en Danny Pieters te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is moeder van twee kinderen : het oudste is geboren op 25 februari 2002 en het jongste op 10 juni 2007. Haar echtgenoot overleed in 2009. Het gezin woonde tot 14 september 2016 in Ukkel, vervolgens tot 11 oktober 2024 in Linkebeek en vanaf 12 oktober 2024 woont het gezin opnieuw in Ukkel.

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege ontving aanvankelijk kinderbijslag in het kader van de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939 (hierna : de algemene kinderbijslagwet). Na de regionalisering van die materie viel zij onder het Vlaamse decreet van 27 april 2018 « tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid » (hierna : het decreet van 27 april 2018), aangezien zij in het Vlaamse Gewest woonde. Op grond van artikel 210 van dat decreet kon zij de kinderbijslagbedragen in het kader van de algemene kinderbijslagwet behouden.

Per brief van 9 december 2024 laat Parentia de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege weten dat zij, ingevolge haar verhuizing, voortaan kinderbijslag zal ontvangen onder de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019).

Aangezien de bedragen die zij voortaan ontvangt substantieel lager zijn dan de bedragen die zij ontving onder de algemene kinderbijslagwet op grond van artikel 210 van het decreet van 27 april 2018 (332 euro per maand), stelt zij tegen de beslissing van Parentia een beroep in bij het verwijzende rechtscollege. Dat stelt vast dat artikel 39 van de ordonnantie van 25 april 2019 een overgangsregeling bevat, op grond waarvan de bijslagtrekkende die vóór december 2019 een kinderbijslagbedrag ontving onder de algemene kinderbijslagwet en de wet van 20 juli 1971 « tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag » dat hoger ligt dan het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van de ordonnantie van 25 april 2019, verder kinderbijslag zal ontvangen op grond van de vroegere gezinsbijslagregeling. Het verwijzende rechtscollege stelt evenwel vast dat die overgangsregeling enkel van toepassing is op de bijslagtrekkenden en de rechtgevende kinderen die op 31 december 2019 in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn gedomicilieerd. Op verzoek van de eisende partij stelt het verwijzende rechtscollege de hiervoor weergegeven prejudiciële vragen aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

A.1. Volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege impliceert de *standstill*-verplichting van artikel 23, derde lid, 6°, van de Grondwet dat er een dubbele vergelijking wordt gemaakt. Ten eerste moet het bedrag van de kinderbijslag voor wezen onder de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019) worden vergeleken met dat onder de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939 (hierna : de algemene kinderbijslagwet). Volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is dat eerste bedrag aanzienlijk minder. Voor dat aanzienlijke verschil bestaat er geen redelijke verantwoording. Ten tweede moet worden gekeken naar de overgangsregeling in artikel 39 van de voormelde ordonnantie. Uit de parlementaire voorbereiding van die ordonnantie en de rechtspraak van het Hof volgt dat die overgangsregeling ertoe strekt te waarborgen dat geen enkel Brussels gezin na 1 januari 2020 gezinsbijslagen ontvangt waarvan het bedrag lager is dan het bedrag dat het ontving op 31 december 2019. De uitsluiting van het voordeel van de overgangsregeling voor bijslagtrekkenden en rechtgevende kinderen die op 31 december 2019 niet in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad waren gedomicilieerd, leidt voor die categorie van personen tot een aanzienlijke achteruitgang van het recht op kinderbijslag. Die aanzienlijke achteruitgang heeft onevenredige gevolgen voor de voormelde categorie van personen. De uitsluiting van het voordeel van de overgangsregeling hangt enkel af van de datum waarop zij naar het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad verhuisd zijn. Bovendien gaat het in het bodemgeschil om weeskinderen die een ouder hebben verloren.

A.2. Volgens het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie houdt de *standstill*-verplichting van artikel 23, derde lid, 6°, van de Grondwet niet in dat er via een overgangsbepaling een gunstige kinderbijslagregeling moet worden gehandhaafd voor bijslagtrekkenden en kinderen die op 31 december 2019 niet in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad woonden en die voorheen niet onder die regeling vielen. Zij hebben in december 2019 geen recht verworven dat zij ten opzichte van de bevoegde overheid, namelijk de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, kunnen doen gelden, in het, overigens hypothetische, geval dat zij zich in de toekomst in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad zouden vestigen. Artikel 39 van de ordonnantie van 25 april 2019 voorziet enkel in een voortdurende vergelijking tussen het bedrag aan kinderbijslag dat een Brussels gezin op grond van de algemene kinderbijslagwet ontvangt en het nieuwe bedrag dat wordt toegekend op grond van artikel 7 en volgende van die ordonnantie. In haar advies over het voorontwerp van de voormelde ordonnantie was de afdeling wetgeving van de Raad van State van oordeel dat die vergelijking in overeenstemming is met artikel 23, derde lid, 6°, van de Grondwet.

Minstens is de vermindering van het beschermingsniveau inzake het recht op gezinsbijslagen niet aanzienlijk, daar die vermindering beperkt is wat betreft het toepassingsgebied, het bedrag en de duur ervan. In uiterst

ondergeschikte orde voert het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie aan dat die aanzienlijke vermindering redelijk verantwoord is door de bedoeling van de ordonnantiegever om een budgettair evenwicht na te streven in het kader van het beleid inzake gezinsbijslagen.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

A.3. Volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is het verschil in behandeling onder de kinderen die op 31 december 2019 recht geven op het bedrag van de kinderbijslag zoals bepaald in de algemene kinderbijslagwet naargelang zij wel of niet op die datum in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad zijn gedomicilieerd, niet pertinent in het licht van het in A.1 vermelde doel van de overgangsregeling. Aangezien beide categorieën van kinderen recht geven op het bedrag van de kinderbijslag zoals bepaald in de algemene kinderbijslagwet, doet hun woonplaats er niet toe. Bovendien heeft dat verschil in behandeling onevenredige gevolgen, gelet op het feit dat de overgangsregeling al aan strikte voorwaarden is gekoppeld. Zo bepaalt artikel 39, tweede lid, 3°, van de ordonnantie van 25 april 2019 dat de schaal die verschuldigd is voor de maand december 2019 de maximale schaal vormt die wordt toegekend vanaf de inwerkingtreding van de voormelde ordonnantie. Luidens artikel 39, tweede lid, 9°, van die ordonnantie verliest de bijslagtrekkende definitief het voordeel van die bepaling als hem op grond van de ordonnantie hetzelfde of een hoger kinderbijslagbedrag verschuldigd is.

A.4. Het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie voert aan dat het in het geding zijnde verschil in behandeling op een objectief criterium van onderscheid berust, namelijk de woonplaats van het kind. Dat criterium is ook pertinent ten aanzien van het doel van de overgangsregeling om de Brusselse gezinnen te waarborgen dat zij na 1 januari 2020 gezinsbijslagen ontvangen waarvan het bedrag gelijk aan of hoger is dan het bedrag dat zij ontvingen op 31 december 2019. De ordonnantie van 25 april 2019 beschouwt de kinderbijslag immers als een recht van het kind. De omstandigheid dat rechtgevende kinderen die op 31 december 2019 niet in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad woonden geen aanspraak kunnen maken op het voordeel van de overgangsregeling is pertinent, aangezien zij geen verworven rechten kunnen laten gelden ten opzichte van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Bovendien kan ten aanzien van die categorie van kinderen de in A.2 vermelde vergelijking waarop artikel 39 van de voormelde ordonnantie steunt, niet worden gemaakt. Ten slotte heeft het voormelde criterium van onderscheid geen onevenredige gevolgen. De bedragen die de voormelde ordonnantie vastlegt voor nieuwe gezinnen beogen immers bij te dragen in de kosten van onderhoud en opvoeding van de kinderen.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling en de context ervan

B.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op artikel 39 van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019).

B.2.1. Op grond van artikel 3, 2°, van de ordonnantie van 25 april 2019 is het « rechtgevend kind » het kind dat voldoet aan alle voorwaarden die in die ordonnantie zijn vastgelegd om kinderbijslag te genieten. In dat verband vermeldt artikel 4 van de ordonnantie van 25 april 2019 dat het kind (1°) dat zijn woonplaats heeft in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, (2°) dat de Belgische nationaliteit heeft of een buitenlander is die

begunstigde is van een verblijfsvergunning en (3°) dat aan de voorwaarden voldoet bepaald in artikel 25 of artikel 26 van die ordonnantie, in beginsel het recht op gezinsbijslag opent.

De « bijslagtrekkende » is, op grond van artikel 3, 5°, van de ordonnantie van 25 april 2019, de persoon aan wie de gezinsbijslag moet worden betaald. Met toepassing van artikel 19 van dezelfde ordonnantie gaat het in beginsel om de moeder. De ordonnantiegever heeft evenwel in een aantal uitzonderingen voorzien teneinde de betaling aan een andere persoon mogelijk te maken.

De ordonnantie van 25 april 2019 is op 1 januari 2020 in werking getreden (artikel 40).

B.2.2. Met toepassing van artikel 8 van de ordonnantie van 25 april 2019 kan de in artikel 7, *b)*, van die ordonnantie bedoelde basiskinderbijslag worden aangevuld met een wezentoeslag, waarvan het bedrag varieert naargelang het kind wees is van een of beide ouders.

B.2.3. Artikel 39 van de ordonnantie van 25 april 2019 voert een overgangsregeling in tussen, enerzijds, de kinderbijslagregeling ingevoerd bij de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939 (hierna : de algemene kinderbijslagwet) en bij de wet van 20 juli 1971 « tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag » (hierna : de wet van 20 juli 1971) en, anderzijds, de kinderbijslagregeling ingevoerd bij de ordonnantie van 25 april 2019.

Artikel 39 van de ordonnantie van 25 april 2019 bepaalt :

« Onverminderd artikel 26, derde lid, worden de AKBW en de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag opgeheven.

De bepalingen van de AKBW en van de voormelde wet van 20 juli 1971 betreffende de betaling van de kinderbijslag blijven van toepassing indien de rechthebbende of de aanvrager voor de maand december 2019 aanleiding gaf tot de betaling van kinderbijslag tegen een schaal die, na toepassing van artikel 76*bis* van de AKBW, de toekenning toelaat van een bedrag dat hoger is dan hetgeen wordt bepaald door artikelen 7 tot 13, volgens de volgende voorwaarden en regels :

1° de bijslagtrekkende en het rechtgevend kind moeten die hoedanigheden op grond van deze ordonnantie behouden; de persoon die is aangeduid op grond van artikel 69, § 2, tweede lid, van de AKBW behoudt echter zijn hoedanigheid van bijslagtrekkende;

2° de bedragen worden per bijslagtrekkende, natuurlijke persoon, voor de maand december 2019 vergeleken, rekening houdend met, enerzijds, kinderen die, onverminderd de toepassing van het recht van de Europese Unie en de internationale overeenkomsten, op 31 december 2019 hun woonplaats hebben in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en die rechtgevend waren voor de maand december 2019 onder de voorwaarden bepaald door de AKBW of de voormelde wet en, anderzijds, met alle kinderen die rechtgevend zijn krachtens deze ordonnantie, vanaf dezelfde datum;

3° de schaal die verschuldigd is voor de maand december 2019 vormt de maximale schaal die wordt toegekend vanaf de inwerkingtreding van deze ordonnantie;

4° het aantal rechtgevende kinderen waarmee rekening wordt gehouden krachtens artikel 42 van de AKBW en de bedragen verschuldigd krachtens de AKBW of de voormelde wet van 20 juli 1971 kan in geen geval toenemen;

[…]

9° de bijslagtrekkende verliest definitief het voordeel van de huidige bepaling als hem een zelfde of een hoger kinderbijslagbedrag verschuldigd is krachtens deze ordonnantie;

[…] ».

B.2.4. Artikel 39, eerste lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 heft de algemene kinderbijslagwet en de wet van 20 juli 1971 op. Daaruit volgt dat de kinderbijslag waarop alle kinderen recht geven die voldoen aan de in artikel 4 van de ordonnantie van 25 april 2019 bedoelde voorwaarden, ongeacht of zij vóór of na de inwerkingtreding ervan zijn geboren, in principe door die ordonnantie wordt geregeld.

B.2.5. In afwijking daarvan voorziet artikel 39, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 erin dat de bepalingen van de algemene kinderbijslagwet en van de wet van 20 juli 1971 betreffende de betaling van de kinderbijslag van toepassing blijven op de bijslagtrekkende die krachtens die bepalingen een hoger kinderbijslagbedrag ontving dan dat waarop hij recht zou hebben met toepassing van de regeling van de ordonnantie.

Zoals in de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 25 april 2019 wordt beklemtoond, strekt die bepaling ertoe de rechten te vrijwaren die de Brusselse rechtgevenden en bijslagtrekkenden hadden verworven vóór de inwerkingtreding van de ordonnantie van 25 april 2019 (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2018-2019, B-160/1, p. 7). In dat verband wordt in het verslag van de Commissie eveneens vermeld :

« […] de beslissing om, gelet op de beschikbare middelen, het hoogst mogelijke basisbedrag toe te kennen [is] een politieke keuze […]. Het systeem van verworven rechten handhaaft het niveau van sociale bescherming voor de Brusselse gezinnen die vóór 1 januari 2020 hogere kinderbijslag ontvingen. Als het oude systeem voordeliger is, zullen de bijslagtrekkenden dat bedrag blijven ontvangen » (*Parl. St*., Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2018-2019, B-160/2, p. 28).

B.2.6. Concreet wordt, krachtens het voormelde artikel 39, het kinderbijslagbedrag dat een bijslagtrekkende in de maand december 2019 heeft ontvangen onder de regeling van de algemene kinderbijslagwet en van de wet van 20 juli 1971, en voor zover het rechtgevend kind op 31 december 2019 zijn woonplaats had in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, elke maand vergeleken met het kinderbijslagbedrag waarop dezelfde bijslagtrekkende recht heeft op grond van de ordonnantie van 25 april 2019, rekening houdend met de verlaagde bedragen bepaald in artikel 35 van die ordonnantie. Indien, na die vergelijking, blijkt dat het kinderbijslagbedrag dat aan een bijslagtrekkende verschuldigd was voor december 2019 onder de regeling van de algemene kinderbijslagwet en van de wet van 20 juli 1971, hoger ligt dan het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van de ordonnantie van 25 april 2019, zal de bijslagtrekkende verder kinderbijslag ontvangen op grond van de vroegere gezinsbijslagregeling.

B.2.7. Krachtens artikel 39, tweede lid, 9°, van de ordonnantie van 25 april 2019 verliest de bijslagtrekkende definitief het voordeel van de in artikel 39, tweede lid, bepaalde afwijking, wanneer krachtens dezelfde ordonnantie hem een zelfde of een hoger kinderbijslagbedrag verschuldigd is.

Ten gronde

B.3.1. Het verwijzende rechtscollege stelt twee prejudiciële vragen aan het Hof :

- Met de eerste prejudiciële vraag verzoekt het verwijzende rechtscollege het Hof de bestaanbaarheid na te gaan van artikel 39, tweede lid, 1° en 2°, van de ordonnantie van 25 april 2019 met artikel 23 van de Grondwet, in zoverre de in dat artikel opgenomen overgangsregeling niet van toepassing is op de rechtgevende kinderen die na 31 december 2019 hun woonplaats hebben in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, maar die voor de maand

december 2019 de handhaving van het krachtens de algemene kinderbijslagwet verschuldigde bedrag genoten.

- De tweede prejudiciële vraag peilt naar de bestaanbaarheid van artikel 39, tweede lid, 1° en 2°, van de ordonnantie van 25 april 2019 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het een verschil in behandeling invoert onder de rechtgevende kinderen die voor de maand december 2019 de handhaving van het krachtens de bepalingen van de algemene kinderbijslagwet verschuldigde bedrag genoten, naargelang zij hun woonplaats in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad hebben op 31 december 2019 of erna.

B.3.2. De voorwaarde dat het, wat betreft de bedragen die de bijslagtrekkende onder de regeling van de algemene kinderbijslagwet in de maand december 2019 heeft ontvangen, moet gaan om rechtgevende kinderen die, onverminderd de toepassing van het recht van de Europese Unie en de internationale overeenkomsten, op 31 december 2019 hun woonplaats hebben in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, is opgenomen in artikel 39, tweede lid, 2°, van de ordonnantie van 25 april 2019. Bijgevolg beperkt het Hof zijn onderzoek tot die bepaling.

B.3.3. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat het geschil voor het verwijzende rechtscollege betrekking heeft op een gezin bestaande uit een alleenstaande moeder en haar twee kinderen, die respectievelijk in 2002 en 2007 geboren zijn, en die hun woonplaats hadden in het Nederlandse taalgebied toen de ordonnantie van 25 april 2019 in werking is getreden. In oktober 2024 zijn zij verhuisd naar het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Het gezin ontvangt voortaan de nieuwe, in artikel 7, *b)*, en artikel 8 van de ordonnantie van 25 april 2019 vastgelegde bedragen betreffende de basiskinderbijslag en de wezentoeslag.

B.4. Uit het voorgaande volgt dat de aan de kinderen van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege toegekende kinderbijslag op 31 december 2019 verschuldigd en vastgesteld was op grond van de bepalingen van het Vlaamse decreet van 27 april 2018 « tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid » (hierna : het decreet van 27 april 2018), en niet krachtens de algemene kinderbijslagwet, die werd opgeheven, voor het Nederlandse taalgebied, bij artikel 209, § 1, van hetzelfde decreet, vanaf 1 januari 2019 (artikel 228 van hetzelfde decreet).

B.5.1. Zoals het verwijzende rechtscollege opmerkt in de motieven van de verwijzingsbeslissing, kan een kind dat op 31 december 2019 in het Nederlandse taalgebied gedomicilieerd is, net als de kinderen van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege, weliswaar nog het bedrag behouden dat hem verschuldigd was met toepassing van de bepalingen van de « kinderbijslagreglementering » bedoeld in artikel 3, § 1, 26°, van het decreet van 27 april 2018, namelijk « het geheel van regelingen inzake de gezinsbijslagen, vastgesteld door of krachtens de Algemene kinderbijslagwet of de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, alsook alle uitvoeringsbesluiten ervan ».

B.5.2. De omstandigheid dat de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege voor de maand december 2019 een kinderbijslagbedrag ontving dat gelijk is aan het bedrag dat krachtens de federale kinderbijslagregeling verschuldigd was, vloeit echter voort uit een uitdrukkelijke keuze van de Vlaamse decreetgever.

B.5.3. Artikel 209, § 2, van het decreet van 27 april 2018 bepaalt immers dat, hoewel de kinderbijslagreglementering vanaf 1 januari 2019 voor het Nederlandse taalgebied werd opgeheven, « de artikelen van de kinderbijslagreglementering die zijn opgenomen in boek 5, deel 2, […] van toepassing [zijn] op rechtgevende kinderen die geboren zijn vóór 1 januari 2019 ».

B.6. Het in het voormelde artikel 209, § 2, beoogde boek 5, deel 2, van het decreet van 27 april 2018 bevat de « overgangsbepalingen voor de toepassing van de gezinsbijslagen ».

Artikel 210, § 1, eerste lid, van het decreet van 27 april 2018 bepaalt dat een rechtgevend kind dat geboren is vóór 1 januari 2019 en voor wie het recht op kinderbijslag overeenkomstig de kinderbijslagreglementering is geopend op 31 december 2018, recht blijft geven op kinderbijslag overeenkomstig die reglementering wanneer is voldaan aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 van hetzelfde decreet.

B.7. De Vlaamse decreetgever heeft dus gekozen voor een overgangsregeling die uitsluitend afhangt van de geboortedatum van het rechtgevende kind. Zoals in B.2.5 en in B.2.6 is vermeld, heeft de ordonnantiegever gekozen voor een verschillende overgangsregeling, die vereist dat een vergelijking wordt gemaakt tussen het bedrag dat in december 2019 is ontvangen

onder de regeling van de algemene kinderbijslagwet, en het bedrag waarop de bijslagtrekkende recht zou hebben krachtens de ordonnantie van 25 april 2019.

Wat betreft de tweede prejudiciële vraag

B.8.1. Een verschil in behandeling in aangelegenheden waar de gemeenschappen en de gewesten over eigen bevoegdheden beschikken, zoals die welke het voorwerp uitmaakt van de tweede prejudiciële vraag, is het mogelijke gevolg van een onderscheiden beleid, dat is toegelaten door de autonomie die hun door of krachtens de Grondwet is toegekend. Een zodanig verschil kan op zich niet geacht worden strijdig te zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die autonomie zou geen betekenis hebben, mocht een verschil in behandeling tussen adressaten van regels die in eenzelfde aangelegenheid in de verschillende gemeenschappen en gewesten toepasselijk zijn, als zodanig geacht worden strijdig te zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.8.2. Wanneer een persoon ervoor kiest om naar een ander taalgebied te verhuizen, zoals dat het geval is voor de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege, kan hij overigens niet legitiem erop vertrouwen dat hij de – per hypothese voordeligere – overgangsregeling van zijn oorspronkelijk gebied zal blijven genieten; een dergelijke keuze heeft zowel voor- als nadelen.

B.9. Artikel 39, 2°, van de ordonnantie van 25 april 2019, in zoverre het bepaalt dat, voor de vergelijking van de kinderbijslagbedragen per bijslagtrekkende, natuurlijke persoon, voor de maand december 2019, rekening moet worden gehouden met rechtgevende kinderen die, « onverminderd de toepassing van het recht van de Europese Unie en de internationale overeenkomsten, op 31 december 2019 hun woonplaats hebben in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad », is bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Wat betreft de eerste prejudiciële vraag

B.10. Artikel 23 van de Grondwet bevat een *standstill*-verplichting die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat wordt geboden door de van toepassing zijnde wetgeving, in aanzienlijke mate vermindert zonder redelijke verantwoording.

Die verplichting kan echter niet zo worden begrepen dat ze elke wetgever, in het kader van zijn bevoegdheden, de verplichting oplegt om niet te raken aan de nadere regels van de gezinsbijslagen. Zij verbiedt hem om maatregelen aan te nemen die zonder redelijke verantwoording een aanzienlijke achteruitgang zouden betekenen van het in artikel 23, derde lid, 6°, van de Grondwet gewaarborgde recht, maar zij ontzegt hem niet de bevoegdheid om te oordelen hoe dat recht op de meest adequate wijze wordt gewaarborgd.

B.11.1. De vermindering van het beschermingsniveau die het voorwerp uitmaakt van de eerste prejudiciële vraag, in de veronderstelling dat die vermindering aangetoond en aanzienlijk is, vloeit eveneens voort uit de door de bevoegde wetgevers gemaakte keuze voor een specifieke overgangsregeling, en uit de keuze van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege om naar een ander taalgebied te verhuizen. Een dergelijke vermindering kan op zich niet strijdig worden geacht met de *standstill*-verplichting, op gevaar af de autonomie die aan de gewesten en de gemeenschappen door of krachtens de Grondwet is toegekend, van elke betekenis te beroven.

B.11.2. Wat betreft de toekenning van kinderbijslag aan kinderen die deel uitmaken van een gezin dat na de inwerkingtreding van de ordonnantie van 25 april 2019 naar het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad is verhuisd, moet de ordonnantiegever overigens gebruik kunnen maken van categorieën die, noodzakelijkerwijs, de verscheidenheid van toestanden slechts met een zekere graad van benadering omvatten.

De vraag of het voor een bepaald gezin voordeliger is om onder de oude dan wel de nieuwe regeling te ressorteren, is immers afhankelijk van een groot aantal variabelen. Bovendien zijn die variabelen op hun beurt onderhevig aan mogelijke evoluties, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om in een overgangsregeling te voorzien waarbij voor elk kind en voor elk gezin op elk moment de meest voordelige regeling wordt gewaarborgd.

B.12. Artikel 39, 2°, van de ordonnantie van 25 april 2019, in zoverre het bepaalt dat, voor de vergelijking van de kinderbijslagbedragen per bijslagtrekkende, natuurlijke persoon, voor de maand december 2019, rekening moet worden gehouden met rechtgevende kinderen die, « onverminderd de toepassing van het recht van de Europese Unie en de internationale

overeenkomsten, op 31 december 2019 hun woonplaats hebben in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad », is bestaanbaar met artikel 23 van de Grondwet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 39, 2°, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag », in zoverre het bepaalt dat, voor de vergelijking van de kinderbijslagbedragen per bijslagtrekkende, natuurlijke persoon, voor de maand december 2019, rekening moet worden gehouden met rechtgevende kinderen die, « onverminderd de toepassing van het recht van de Europese Unie en de internationale overeenkomsten, op 31 december 2019 hun woonplaats hebben in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad », schendt de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 12 november 2026.

De griffier, De voorzitter,

Nicolas Dupont Pierre Nihoul